

ע"פ 5303/12 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו בית משפט לערערים פליליים

ע"פ 5303/12

לפני:
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט י' עמית

המערער:
פלוני

נגן

המשיבת:
מדינת ישראל

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז באר שבע
ימים 23.05.2012 בתפ"ח 36449-08-10 שנייתן על
ידי כבוד השופטים ב' אוזולאי, נ' נצר, י' רז לוי

תאריך הישיבה:
י"ז באדר תשע"ד (17.2.14)

בשם המערער:
עו"ד סוזי שלן

בשם המשיבת:
עו"ד עדית פרג'ון

פסק דין

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

לפנינו ערעור על הכרעת דין מיום 27.3.2012, אשר ניתנו על ידי בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (сан הנשיא ב' אחולאי והשופטימץ' צפת ונ' נצר) בתפ"ח 36449-08-10. המערער הורשע בעבירות בגין במשפחה (אינוס), לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בעבירות בגין במשפחה (ניסין אינוס), לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) יחד עם סעיף 25 לחוק; בעבירות בגין במשפחה (מעשים מגונים), לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) יחד עם סעיף 345(ב)(3) לחוק; באוימים, לפי סעיף 192 לחוק; בהדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק; ובUberior בגין במשפחה (מעשים מגונים), מס' מקרים לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) יחד עם סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק. בגין אלו הושטו על המערער תשע שנות מאסר בפועל, בגין ימי מעצרו; 18 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא עברו כל עבירה על סמן ה' לפרק י' לחוק, או כל עבירה בגין אלימות מסווג פשע; ותשלום פיצוי בסך 50,000 ש"ח למטלוננט.

העובדות לפי כתוב האישום

1. במועדים הרלבנטיים לכתחזוקה האישום היה המערער בן זוגה של אמה של קטינה ילידת 1992 (להלן, בהתאם: האם ו-המתלוננת), וח' עימה כ-11 שנים. השניים התגוררו בדירה בבאר-שבע (להלן: הדירה), ביחד עם ילדיה של האם, ובכללם המתלוננת, ועם בנם המשותף.

2. האישום הראשון: ביום 15.8.2010, בשעה 13:00, בעת שאמה לא הייתה בבית, קרא המערער למטלוננת לשיחה בחדר השינה שלו ושל אמה. במהלך שיחה זו הביע המערער את כעסיו כלפי המתלוננת על שמחקה את תМОונותיה מהמחשב. במהלך הויכוח שפרץ בין השניים, תקף המערער את המתלוננת תוך שאחז בחזקה בצווארה וחנק אותה עד שהתקשתה לנשום. בעודו האחז ב חזקה בצווארה של המתלוננת, השביב אותה המערער על המיטה, הוריד את מכנסייה ואת תחתונייה, ובעוודה שכובת על גבה, בעל אותה שלא בהסתמלה, באופן שהחדר שתיים מאכבעותיו בכוח רב לאיבר מיניה, תוך שהוא גורם לה לכאב. בmund זה, איים המערער על המתלוננת שייגע בגופה בכך שאמרה לה "אני יכול לגמר אותך פה" והתיח בה שהרסה את חייו. בהמשך, הוציא המערער את אכבעותיו, אשר היו מגאות בדם, מאיבר מיניה של המתלוננת כאשר הדם כיסה גם את סדין המיטה. בשלב זה אמר המערער למטלוננת, שהיתה בתולה עד לאיורע, כי "זה הדם של הבתולין שלך, תזכיר ותדע שזה מהאכבעות שלי ואפיו לא מהזין שלי", כשהוא מתיחס לאובדן בתוליה.

לאחר מכן, הוריד המערער את מכנסייו, הוציא את איבר מיניו וניסה להחדירו לאיבר מיניה של המתלוננת, בעודו מפסיק את רגילה וסוטם את פיה. כאשר המתלוננת מתחננת לפניו שיעזוב אותה ויחדל ממעשייו. בעקבות התנגדותה העזה וביעותה של המתלוננת לא הצליח המערער להחדיר את איבר מיניו לאיבר מיניה של המתלוננת, אך המשיך לבצע במטלוננת מעשה מגונה בעת שהויז את חולצתה של המתלוננת ואת החזיה שלבשה ונישק את חזיה. המתלוננת חזרה והתחננה לפני המערער כי ייחדלו זה הפסיק וביקש מהמתלוננת להבטיח לו שתשתמש לכבודו והורה לה "זהה יהיה הסוד הקטן שלנו". לאחר שהמתלוננת הבטיחה כי תעשה דבריו הורה לה המערער להיכנס למקלחת ולשטוף את הסדין המוכתם בדם (להלן: הסדין). המתלוננת עשתה כן, בעוד המערער צופה בה בעת שהתקלחה.

במהשך, הורה המערער למתלוננת לחזור וללבוש את הבגדים שהי עלי גופה קודם לאירועים והוא נטל את הסדינים ליבוש. לאחר מכן, הדיח המערער את המתלוננת לבל תחולון נגדו במשפטה בדרך של איומים והפחדה, כאשר אמר לה כי אם אמה חשובה לה, והיא אינה רוצה שתਮות, עליה לשמור "הסוד הקטן שלהם". עוד ציין המערער כי "גם אם אני אשב שבע שנים בכלא, אני יצא".

בסמוך לאחר האירועים המתוארים יוצאה המתלוננת את ביתה ופגשה את אמה בקנין, שם בשלב מסויים חשה בסחרחות והתעלפה, וכן סבלה ממחילות ומהקאות. המתלוננת ביקשה להגיע בדחיפות לרופא נשים, ולאחר שנבדקה הופנתה למין נשים. כתוצאה ממשעי המערער סבלה המתלוננת מדימומיים תת-עוריים נקודותים על פני עור הפנים וכן בעפupyים העליונים, במצב ובאזור תת-לסתתי ומדימומיים תת-עוריים בצווארה. באיבר מיננה נמצא פצע קרע מದם במלג האחורי שנזקק לתפירה כירוגית. כמו כן, נמצא בצתת קשה ודימומיים תת-רירתיים רבים על גבי קרום הבתוין של המתלוננת.

3. האישום השני: במהלך השנים 2006-2007, או בסמוך לכך, במועדים שאינם ידועים במדויק, ביצע המערער במתלוננת מעשים מגוניים, בהיותה קטינה מתחת לגיל 16 ובת משפחתו, בדירה, בקר שבספר הזדמנויות נישק אותה בפייה, בצווארה ובחזה, שלא בהסכמה, וכן הושיב אותה עליו, לשם גירוש וסיפוק מיניים.

העדויות לפני בית המשפט המחווז'

4. בمعنى לכתב האישום כפר המערער במיחס לו ואישר רק כי ביום 15.8.2010 קרא למתלוננת לשיחה בחדר השינה, במהלךה כעס על שמחקה את תМОונותיה מהמחשב. לאחר מכן, בעדותו בבית המשפט שינה המערער את גרסתו וטען כי השיחה בין השנים התקיימה עוד ביום 14.8.2010. בהקשר זה הסביר המערער כי עבר לעדותו לא תיקן את שמסר במסגרת המענה לכתב האישום מכיוון שסמרק על בא כוחו באותה עת.

5. עדות המתלוננת: המתלוננת שטחה אתגרסתה לאירועים, המתישבת עם הנטען בכתב האישום, במסגרת שתי הודעות שמסרה במשפטה, הראשונה בליל האירוע והשנייה יומיים לאחר מכן. כמו כן, חזרה המתלוננת על גרסתה לפרטי פרטים בשתי עדויותיה לפני בית המשפט. בעדותה הראשונה ביום 11.2.2011, צינה המתלוננת כי מערכת היחסים בין לבין המערער הפקה מתוחה ורווית ויכוחים בהגיעו לגיל 16-17, על רקע איסורים שונים שהטיל עליו המערער, אשר בין היתר סירב שייהה לה חבר, ואף היה נהוג לבדוק הודעות שקיבלה בטלפון או בՓיסבוק, באופן שגע בפרטיותה. לדבריה, כשבוע וחצי עבר לאירועמושא האישום הריאזופרץ בדירה ויכוח סביב הגעתו לדירה של א., נער עימו נילה מערכת יחסים, אשר במהלך היכה המערער את האם בגבה ובכתפה וניפץ כס זכוכית על הרצפה. בעקבות זאת, התלוננה האם במשפטה, ואילו המערער נעצר ושוחרר לשנות בבית הורי בצפון (תיק שהורחק מדירת המשפטה לשבועיים, לפי עדותו שלו), ושב לדירה רק לאחר שהסכימים כלל יחדו עוד לפרטיותה של המתלוננת ולא יתרverb בענייניה.

6. באשר לחשיפת האירוע המתואר באישום הראשון; המתלוננת סקרה כי משלא חשה טוב בעת שהיא הייתה בקנין

עם אמה, ומאחר שדיםמה, ביקשהمامה בשעה 14:30 לערוך כי תיקח אותה לרופא נשים. אל הרופא הגיעו המתלוננת מלואה באמה, בבת דודתה כ'', ובארוסתו של אחיה. כל אותה עת סיירבה המתלוננת לשוב לדירה ונמנעה מלהחשוף את שairוע על אף שנשאלת על כך, משום שהtabישה ומתחר לחץ, שכן המערער אים על חייה ועל חי' אמה. לבסוף, לאחר שנבדקה על ידי רופא הנשים בלבד, ובעקבות הफצרות בנות משפחתה, סיפרה המתלוננת על האירועים כל. וזה עדכנה את אמה. בעקבות זאת הוגשה התלונה נגד המערער במשטרה.

7. עוד עמדה המתלוננת בעדותה על האירועים הנזכרים בכתב האישום. ביום לאירוע מושא האישום הראשון סיפרה כי בעת האירוע חשה את איבר מינו של המערער נגע באיבר מינה, אך לא ראתה אותו כיון שראשה היה מוטה כלפי מעלה וכי לא הייתה ביכולתה לצעוק, שכן המערער חנק אותה והיא התקשתה לנשום. המתלוננת ציינה כי בעת האירוע אחיה, שהיה בן 14.5 (להלן: ע'), ישן בחדר הילדים ואילו אחיה הקטן, בן 5.5 (להלן: ש'), צפה בטלוויזיה בסלון. לדבריה, אחיה ע' לא שמע דבר שכן שנותו עמוקה. באשר לאחיה ש', הסבירה המתלוננת כי נוכחות גלו הצעיר, אף אם היה שומע צעקות לא היה מתייחס לכך. כמו כן, דחתה המתלוננת את הטענה כי העלילה על המערער על מנת לזכות בחופש ממנו, ציינה כי לו רצתה לעשות כן, הייתה עשוה זאת מוקדם יותר מונעת מעצמה שנות סבל רבות. באשר לאירועים מושא האישום השני, ציינה המתלוננת כי אלו התרחשו כשהייתה קטנה וכי היא זוכרת רק שהumaruer נישק אותה.

8. בעדותה השנייה, ביום 13.6.2011, חזרה המתלוננת על גרסתה ושללה, בין היתר, את טענת המערער כי האירוע המיני מושא האישום הראשון התרחש עם א... בוגוסף, אישרה המתלוננת את שסיפרה בהודעתה במשטרה, כי לאור מגזו של המערער ונוכחות האיים המפורטים שהופיעו באוזניה לאחר האירוע, לא ביקשה עזרה בשל החשש מהumaruer ופגע בה או באמה. לצד האמור, סיפרה המתלוננת כי האירוע מהווים עבורה טראומה שלא חלה, כאשר עד היום היא מצאה לטיפול פסיכולוגי ובחודשים הראשונים לאחריו התקשתה לישוקוסבה מסוימים. באשר לנשיקות שנשך לה המערער על פיה, על צווארها ועל חזה, מושא האישום השני, טענה המתלוננת כי אכן אפשר היה להבין כמעשים אבاهיים, שכן לא הייתה צעירה בעת שהתרחשו. אלה התרחשו, לדבריה, בעת שהשנים שהוא בדמבלון הדירה, והוא לא סיפרה על כך לאמה ממשום שפחה מן המערער.

9. עדותה של כ. מיום 13.2.2011: בת דודתה של המתלוננת סיפרה כי פגשה את המתלוננת ואת אמה בשעה 16:00 או 16:30 ביום האירוע, לאחר שהאחרונה סיפרה לה בטלפון כי המתלוננת אינה חשה טוב. לדבריה, כשפגשה בשתיים האם בכיתה ואילו המתלוננת הייתה מבוהלת, לבנה וחיוורת ופניה היו אדומות כאילו קיבלה מכחה. לאחר הבדיקה אצל רופא הנשים, בשעה 18:20 לערך, ולאחר שהמתלוננת הופנתה לחדר מין, הפצירה כבמתלוננת שתחולק עימה את שairוע, שכן לא האמינה להסבירה כי היא סובלת מאלרגיה. משנותרו השתיים לבדן ולאחר מכן. חקרה את המתלוננת לפשר מצבה אמרה לה המתלוננת שהיא חששת לספר לה מה קרה מחשש שיפגעו במשפחתה. בשלב זה, שאלה כ. את המתלוננת אם מישו התעלל בה או הרבץ לה והאחרונה השיבה בחוויב וסיפרה לה על האירוע, תוך ציינה כי אין זוכרת אם הייתה חדרה, אם לאו. צוין כי כשהוזג לה הסדין שנטפס, אישרה כ. כי זה נמסר לה על ידי האם והוא עבר על ידה למשטרה.

10. עדויותה של האם: האם סיפרה על מערכת היחסים בין המערער לבין המתלוננת, במסגרת הגביל אותה

המערער מאד והטיל עליה איסורים רבים. באשר ליום האירוע מושא האישום הראשוני, ספירה האם כי פגשה במתלוננת בשעה 15:00 לערך ביחיד עם בנה וארכוסתו שהסייעו לו קניון. שם הבדיקה, לדבירה, כי המתלוננת שקטה וכי פניה מכוסיפנקודות אדומות, כאילו ספגה סטירה, אך המתלוננטסירה לשתפה באשר אירוע. האם המשיכה וספירה כיצד בקנין הייתה המתלוננת "לבנה כמו סיד", נפלת והקיה ועל כן, ולבקשת המתלוננת, קבעה האם בשעה 15:45 תור למtalוננט אצל רופא הנשים לשעה 18:20. משסירה המתלוננטה מתין עד לשעה הנזקובה בדירה, הלכו השתיים לדירת אחותה של האם, שם הקיה המתלוננת שוב. בדרך העייקה האם את כ. כדי שתסייע לה להבין מה קרה, וכשהותירה את השתיים לבדוק חשפה המתלוננת לפניה. את שאירע וזה עדכנה את האם. בין היתר, ספירה כ. לאם כי המערער אמר למtalוננט שהיא כבר לא בתולה ושזה הסוד הקטן שלהם. לאחר מכן הלכו לחדר מין בושהו עד לחצוט לעיר, כאשר המתלוננת פחדה לחזור לדירה בה שההמערער. כמו כן, אישרה האם כי הסדין שהוצע לפניה היה הסדין עם כתמי הדם שהוא פורש על המיטה בחדר ההורים. בעדotta ביום 10.7.2010 הסבירה האם כי בשל עייפותה הערב האירוע העבירה את הסדיילידי המשטרה רק למחמת היום, באמצעות כ., וודחתה את הטענה שמדובר בסדין אשר הוכתם בדם בדיעד.

11. עדותה של עובדת המעבדה הביוולוגית של מז"פ: העובדת העידה כי נלקחה שתי דגימות דם מהסדין ולאחר בדיקה ראשונית שלימדה כי מדובר בדם שמקורו בגוף של אדם בדקה את מאפייניו כדי לזהות את מקורו. מעודותה ומזכרה מיום 5.10.2010 עליה כי כתמ החשוד דם עם פרופיל המתאים למtalוננט נמצא בסדין, על אף שכובס, וכי לא נמצאו על הסדין דם או זרע עם הפרופיל של המערער. לצד זאת, הסבירה העובדת ביחס לבדיקות שונות שלא בוצעו, כגון דגימת חומר מתחת לציפורני המערער או בדיקת בגדי המתלוננת, כי הדברים נתונים לשיקול דעתם של החוקרים.

12. עדותה של רס"ר בוקרים: בוקרים הסבירה כי לא נלקחה דגימת דן"א מתחת לציפורני המערער, שכן נכון הזמן שחלף מביצוע המעשים עד להבאתו לחקירה והעובדת כי המערער שטף ידיים לא היה טעם בבדיקה כאמור. עוד ציינה בוקרים כי בנסיבות העניין לא היה טעם בבדיקה בגדי המתלוננת. בהמשך, משנאמר לה כי נמצאו כתמי דם בסדין בעת בדיקתו, ציינה בוקרים כי אפשר והוא מקום לשלוח את מזרן המיטה לבדיקה. עוד ציינה בוקרים כי עדויותיהם שלachi המתלוננת לא נגבו בסמוך לאירוע, נכון גילם ולאור גרסת המתלוננת לפיה הללו לא שמעו את שאירע.

13. עדותה של ד"ר מימון, רופאת ילדים ביחידה לרפואה דחופה בבי"ח סורוקה: ד"ר מימון ציינה בחומרה דעתה כי הדימומים שנגרכמו בפניה של המתלוננת יכולם להתישב עם מגננון לחץ כוחני על הצוואר שמקורו בבדיקה; כי הריגשות ממנה סבלה המתלוננת בצוואר יכולה ללמד על חבללה קהה על ידי חפש נוקשה כגון יד או אצבעות; כי החבלות בצוואר ובפניה של המתלוננת נגרמו זמן קצר, כמספרה עד עשר שעות, לפני בדיקתה במيون; וכי הפצעים באיבר מינה של המתלוננת, לרבות הקרע המשמעותי ממנו סבלה, מתישבים עם חבללה קהה של חפש נוקשה כגון אצבעות או פין. בעדotta אישרה ד"ר מימון כי ממצאיה יכולים להתישב עם גרסת המתלוננת.

14. גרסת המערער: באמרתו הראשונה במשטרה ביום 16.8.2010 הבהיר המערער את המიוחס לו וציין כי ביום האירוע עזב את עבודתו ושב בסביבות השעה 10 לbijou כיוון שלא חש טוב. לדבריו ישב עם האם בסalon בשעה 12:30 ולאחר מכן שוחחה קצרות עם המתלוננת ויצאה לסיורים שכב לישון עד לשעה 15:30. באותה שעה ישבה

המתלוננת ליד המחשב ובמהשך היא נכנסה להתקלח ויצאה מהבית לאחר שביקשה ממנו כסף לאוטובוס. לדבריו, כחציו שעה לאחר מכן התקשרה אליו האם וסיפרה לו שהמתלוננת לא נראית טוב ובסביבות 16:30 התקשרה האם פעם נוספת וסיפרה שהמתלוננת התעלפה בקנינו. לדבריו, לאחר שהצעתו להציג אליהן עונתה בשלילה, דרש בשולמו של המתלוננת במספר שיחות נוספות ובהמשך שכב לישון עד שהגיעו השוטרים לדירה. בתוך כך, הבהיר המערער כי התוכח עם המתלוננת בטענה שמחקה תമונות מהמחשב, ציין כי אינו יודע כיצד נגרמו החבלות באיבר מינה וטעוי תלונותיה נובעות מן המריבה בגין נוצר שלושה שבועות קודם לכן. באמירתו השנייה מיום 17.8.2010 חזר על גרסתו וטעוי ביחסתו עם המתלוננת בשעה 15:00 לאבחן בדבר חריג. גם במהלך העימות שנערך בין השנים באותו יום דברק המערער בגרסתו.

15. בעדותו בבית המשפט ביום 5.7.2011 תיאר המערער את יחסיו האבויים עם המתלוננת, אשר, לדבריו, היו חמימים אך התערعرو בעת שהגיעה לגיל "הטיפש עשרה", כאשר החלה להח席 לימודים ורצתה לבנות, ואילו הוא ביחס לשימם לה גבולות. בתוך כך, סיפר המערער על ההתרדרות שחלה בהתנהגות המתלוננת - איתה התקשה להשלים - מעת שהוסכם כי ישוב לדירה אך לא יתערב בעניינה. באשר להתרחשויות ביום האירוע מושא האישום הראשון חזר המערער על עיקרי הדברים שמסר באירועו במשטרה, אך סיפר שהמתלוננת יצאה מן הדירה בסביבות השעה 12:15 וכי הוכוח בינם בדבר מחיית התמונות מן המחשב התרחש يوم קודם לכן. עוד טען המערער כי הסדין שנטפס על ידי המשטרה אינו שייך לביהם וכי הוא הוכתם בדם רק כדיעבד. באשר למעשים מושא האישום השני, ציין המערער כי כאשר המתלוננת הייתה קטנה נשקה נשיקות אבניות, אך לעולם לא בפה או בחזה. בחקירהו הנגדית הסביר המערער סטירות שנטפו בין עדותם לבין אמירתו הראשונה במשטרה ביחס למועד הוכוח ביניהם לבין המתלוננת ובנוגע לשעה בה יצאה המתלוננת מן הדירה ביום האירוע, בכך שאמירתו הראשונה נגבתה באישוןليل, בעת שהיא שרי בהלם לאחר שנלקח ממיטתו. כשהוא אמר כי גם אמירתו השנייה במשטרה סותרת את עדותם בנוגע למועד יציאת המתלוננת מהדירה, טען המערער כי אמירתו השנייה נגבתה לאחר עימות עם המתלוננת שהותירוה סחות רגשית. המערער לא ידע להסביר את הפשיעות והסימנים שנגרמו למתלוננת והעלתה סקרה כי אלו נגרמו מוקדם יותר על ידי א. או אדם אחר.

הכרעת דין של בית המשפט המחוזי

16. לאחר שעמד על טיעוני הצדדים מצא בית המשפט המחוזי את גרסת המתלוננת מהימנה והציג כיהודעותיה ועדותה עקבות ואחדות, רוויות פרטים ומחזקות זו את זו, כאשר המתלוננת העידה בכנות וنمנעה מליפויות את הדברים. בית המשפט הוסיף והבהיר כי הדיוקים שנטפו בגרסאות המתלוננת, כגון בשאלת אם ראתה את איבר מינו של המערער, אם לאו, אינם מהותייםonian לתלותם באירוע הטראומטי שחווותה. זאת בשים לב כי כתוצאה מאירועי המערער ותחותת הבושה שחשוה, המתלוננת לא רצתה להتلונן בתחילתה והכחישה כי המערער פגע בה, ורק בעקבות הפנייתה למין והפצורות משפחתה חשפה את שאירוע. עוד קבע בית המשפט כי בחומר הראיות נמצא חייזקים ראיתיים ממשמעותיים לגרסת המתלוננת: החבלות על גופה, אשר נתמכות בעדותה של ד"ר מימון ובמסמכים הרפואיים; כתמי הדם שתאמנו לפ逻יל של המתלוננת ואשר נמצאו על הסדין שהיא פורס על מיטת ההורם, כפי שהעידה האם, אשר לא הייתה כל סיבה שתעורר על המערערומו היא מצויה בקשר גם כוון; וכן מצבה הנפשי והפיזי הקשה של המתלוננת סמור לאחר המעשים, עליו העידו האם וככ. וכן המתלוננת עצמה.

17. מנגד, בית המשפט דחה את גרסת המערער ומצא את עדותו בלתי מהימנה ורוויזות סתיוות, בין היתר: העובדה כי המערער לא הבין בעת צאתה של המתלוונת מן הבית בסימנים כלשהם על פניה, אשר אינה תואמת למצאים הרפואיים בדבר החבלות שנגרמו לה בפניה; העובדה כי רק בעדותו בבית המשפט, ובשונה מכל גרסאותיו עד לאותה עת, טען המערער כי היכוח בין לבע המתלוונת התקיים ביום ה-14.8.2010 ולא בצהרי ה-15.8.2010; והעובדה כי המערער שינה את גרסתו ביחס לשעה בה יצאה המתלוונת את הדירה, ללא כל הסבר מנחית את הדעת. בהקשר זה, קבע בית המשפט כי מדובר בניסיון מניפולטיבי מצד המערער לבסס את טענותו כי המתלוונת נפגעה על ידי אדם אחר טרם הגיעו לקניון, כאשר, מנגד, גרסת המתלוונת היא שתואמת למסגרת הזמינים המצטנירת מדויוקתן של האם ושל...

18. עוד הוסיף בית המשפט וקבע כי ההסברים החלופיים שהציג המערער למצבה של המתלוונת משוללי יסוד. כך, הטענה כי פגימות המתלוונת נגרמו במסגרת אקט מיני שביצעה ביום ה-14.8.2010 אינה מתיחסת עם הערכותיה של ד"ר מימון באשר למועד היוצרות החבלות; ואילו הטענה כי המתלוונת קיימה אקט מיני עם א. או עם אחר בחילון הזמן שבין צאתה מן הבית לבין פגיתה עם אמה, נטולת בסיס ראייתי. בהקשר זה, מצא בית המשפט כי טענות המערער לפיהן המתלוונת העיליה עליו וניסתה להתנקם בו על שחרר לפרטיותה אין סבירות, שכן במועד בו הוגשה התלונה, עת כמעט חגגה 18, לא היה למTELוננט כל מניע להتلון כנגד המערער, שכן הוסכם כי ייחל להטעיב בעניינה וכן היה ידוע כי בהגעה לגיל 18 תיפטר מעול הגבלות.

19. לאור כל האמור, קבע בית המשפט, ביחס לאיושם הראשון, כי התקיימו העובדות המפורחות בכתב האישום והרשיע את המערער בעבירות המียวחות לו על סמן גרסת המתלוונת, לה מצחיחוקים וראייטים ממשמעותיים. באשר לעבירה של ניסיון אינוס, מצא בית המשפט כי מעשי המערער, אשר הוריד את מכנסיו, קירב את איבר מינו אל המתלוונת וכשל בהחרתו לאיבר מינה רק משום התנדזהה, מלבדים על תחילת ביצוע העולה כדי ניסיון, כמו גם על קיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעת המערער. ביחס לאיושם השני, מצא בית המשפט את כבישת העדות מצד המתלוונת סבירה בנסיבות העניין, על רקע גילה הצער, הבושא שחשה בעקבות האירועים ופחדה מן המערער. משכך קבע בית המשפט המחויז כי די בעדותה מהימנה של המתלוונת כדי להוכיח את ביצועם של המעשים המוגנים מושא האישום השני מעבר לספק סביר.

גזר דין של בית המשפט המחויז

20. בית המשפט עמד על תסקירות נפגעת העבירה שנעררבענינה של המתלוונת, בו תוארו מצבה המשפחתית הקשה ופגיעה הנפשית של המתלוונת, החוווה סימפטומים האופייניים לנפגעות תקיפה מינית, כגון דיכאון ותחששות של חוסר תקוות, ונזקקת לטיפול פסיכולוגי. במסגרת הבדיקה הומלץ עליפוי כספי ממשמעותי למTELוננט שיסיע לה להמשיך ולשיקם את חייה. עוד עמד בית המשפט על טיעוני הצדדים לעונש. המשיבה עמדה על חומרת מעשי המערער וטענה כי יש להחמיר עימיו לנוכח ריבוי המעשים שביצע במTELוננט, חלוקם עוד כשהייתה בת 14 לערך. כמו כן, הדגישה המשיבה את הנזק הנפשי שנגרם למTELוננט ואת העובדה שהumarur לא נטל אחריות על מעשי ולא הביע חרטה. לאור האמור, ובשים לב לפסקי דין אליהם הפניה, טענה המשיבה כי יש להטיל על המערער עונש מאסר לריצה בפועל לתקופה ממושכת. המערער עמד על תפקודו הנורמטיבי ועברו הנקי, על עדות האופי החיויבת שמסרו בני משפחתו בעניינו ועל כך ששימש בשני שנים ארוכות כאב למשפחה ודאג לפראנסטה ורק בשנה האחרונה חלה התדרדרות ביחסיו עם המתלוונת.

עוד נטען כי העבירות מושא האישום השני הן על הרף הנמוך ולא פגעו במתלוונתו יש להתחשב בכך שהעבירות מושא האישום הראשון הتبיצעו בעת שהמתלוונת הייתה על סף הבגירות ונבעו מאובדן עשתנות ולא ממניינן מניין.

21. בית המשפט שקל לחומרה את חומרת מעשי המערער, אשר ניצל את מרותו על המתלוונת ונרג בבה בברוטליות קשה, בכוח ובאלימות בתוך ביתה; את הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוונת ואת העובדה שהמערער לא הביע חריטה ולא נטל אחריות על מעשיו. מנגד, נשללו לקולא גילו הצעיר של המערער; עברו הנקי; נסיבותיו האישיות; והשלכות האירוע על משפחתו המורחתת ועל ילדיו. לאור האמור, ולאחר שעמד על חומרתו של עבירות מין בתוך המשפחה, ובפרט של מעשים בעלי נופך של גילוי עריות, כמו גם על הצורך להחמיר בענישה עם הפוגעים בקטינים בבתיהם פנימה, גזר בית המשפט על המערער את העונשנים המפורטים ברישא.

תמצית נימוקי הערעוער

22. באשר להכרעת הדין; המערער – באמצעות באת כוחו, עו"ד סוזי שלו – חזר על טענתו לפני בית המשפט המחויז, כי המתלוונת העלילה עליו עלילת שוא. בהמשך לכך, נטען כי שגה בית המשפט בעת שדחה את גרסתו כולה כמקרה אחד, תוך שייחס משקל מופרז לשינויים לגיטימיים בגרסתו, ומנגד קבע כי גרסת המתלוונת מהימנה. עוד טוען המערער כי מחומר הראות שהונהג לפני בית המשפט המחויז לא ניתן לבסס את התשתית הראיתית להרשעתו. באשר לאיושם הראשון נטען כי הוחות דעתה הרפואית של ד"ר מימון אינה מביעה על גרסת המתלוונת לאירועים כגרסה אפשרית ייחודה; כי בית המשפט קمالא נתן משקל מספיק לסתירות שנפלו בגרסת המתלוונת; וכן כן, כי בית המשפט לא נתן דעתו למחדלי חקירה שהתרחשו ולהתנהלו בו ביום האירוע, המעיד בעל חופוטו, שכן לא עזב את הדירה ושיתף פעולה עם השוטרים. באשר לאיושם השני, נטען כי עדות המתלוונת באשר למעשים המתוארים בולקנית חסרה ואין מקימה בסיס ראייתי להרשעתו.

23. באשר לגזר הדין; טוען המערער כי עונשו סוטה במידה קיצונית מהעונש ההולם בענינו, בשים לב כי עונשו נסוב בעיקרו על מעשה יחיד, אשר לא נבע מתכוון מוקדם ולא נעשה על רקע מיני, ובוצע כאשר המתלוונת הייתה בגירה כמעט. עוד טוען כי המעשים מושא האישום השני הם ברף החומרה התחתון ולא הסבו נזק למתלוונת, ואילו יתר העבירות מושא האישום הראשון הן חלק אינטגראלי ונבלע במעשה העיקרי ואין מצדיקות ענישה נוספת או מצטברת. לצד זאת, חזר המערער על נסיבותו האישיות אותן שקל בית המשפט קמא לקולא במסגרת גזר הדין, וכך כן טוען כי אין ביכולתו לעמוד בתשלום הכספי שהוטל עליו ללא בסיס אמיתי, לטענתו.

תמצית תגבות המשיבה

24. באשר להכרעת הדין; המשיבה – באמצעות באת כוחה, עו"ד עידית פריגון – טוענת כי טענות המערער, אשר נדונו ונדחו כולל בפסק דין שלבית המשפט קמא, מופנות רובן ככלן כנגד ממצאים שבעובדת וקבעות מהימנותם אותם קבעה הרכאה הדינונית, מבלתי שנמצא טעם המצדיק התערבותו של בית משפט שלערעור בקביעות אלה. הדבר נכון הן באשר לטענתו לפיה המתלוונת רקמה עלילה נגדו מثار רצון לסלוקו מבית המשפחה, והן באשר לטענותו בדבר חוסר

מהימנות המתלווננת. בהקשר זה מדגישה המשיבה כי בית המשפט ראה בסתרות בgresת המתלוונת עליהן הצביע המערער או-דיוקים שאין בהם כדי לכוסם בסיס הריאות כנגד המערער.

25. באשר לגור דין של המערער, סומכת המשיבה ידיה על פסק דין של בית המשפט קמא וטוענת כי בנסיבות העניין ובשים לב למשען המערער, לנטיותיו האישיות ולנזקים שנגרמו למתלוונת, העונש שנגזר עליו אינו חמור כלל ועיקר.

דין והכרעה

26. לאחר שיעינתי בנימוקי הערעור והזנתי להשלמת הטיעון בעל פה מטעם הצדדים בדיון שנערך לפנינו, הגעתו לכלל מסקנה כי יש לקבל את הערעור באופן חלקו, בכל הנוגע לaiושם השני בלבד, מהニמוקים המפורטים להלן.

הערעור על הכרעת הדיון

הרשעת המערער במשעים מושא האישום הראשון

27. בית המשפט המחויז קבע כי המתלוונת מהימנה עליו ואף מצא חיזוקים ראויים ממשמעותיהם לgresתה ביחס לעבירות מושא האישום הראשון. כידוע, הלכההיא כי ערכאת הערעור לא תتعיר בנסיבות מהימנות ובנסיבות עובדיים שנקבעו בידי הערכאה הדינונית, אלא במקרים חריגים [ראו למשל: ע"פ 6411/98 מנבר נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 150, 165 (2000); ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 644 (2000) (להלן: עניין יומטוביאן)].

28. ככל האמור נקבעו במהלך השנים האחרונות שלושה חריגים עיקריים [השו: ע"פ 4007/09 יוספוב נ' מדינת ישראל (4.10.2010), פסקה 40 לפסק הדיון; ע"פ 7401/07 מדינת ישראל נ' פלוני (31.7.2008), פסקה 5 לחווות דעתך]; הרាលון, כאשר מצוי הערכאה הדינונית התבוסטו על ראיות בכתב [ראו: ע"פ 398/89 מנצור נ' מדינת ישראל (19.1.1994), סעיף 4 לחווות דעתו של השופט ג' בר]; השני, כאשר מצוי הערכאה הדינונית בסוסו על שיקולים שביהיו [ראו: ע"פ 5937/94 שאבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 832, 835 (1995)]; השלישי, כאשר בהערכת מהימנות העדויות על ידי הערכאה הדינונית נפלו טעויות מהותיות או כאשר הוצגו לפנייה עובדות ממשיות לפיהן לא ניתן היה לקבוע את הממצאים שקבעה [ראו: ע"פ 3579/04 אפגאן נ' מדינת ישראל פ"ד נת(4) 119, 125-124 (2004); ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 690, 696 (1993)]. במסגרת חריג אחרון זה ניתן לכלול גם במקרים בהם הערכאה הדינונית התעלמה לחולוטן מריאות או מפרטים מהותיים המצוים בהן [ראו: עניין יומטוביאן, בעמ' 645]. ואולם, המקחה דין איןנו נכנס לגדרם של מקרים אלו.

29. אף גוף של דברים סבורני כי בית המשפט המחויז עיגן בפסק דין מונמק כדבוי את מסקנתו כימagog הריאות שהוצע לפניו, ולא עדות המתלוונת לבדה, מבסס את אשמת המערער במוחס לו במסגרת האישום הראשוני מעבר לכל

30. חיזוק לעדות המתלוונת, אשר עולה אף כדי סיווע ראייתי, נלמד מעדותיהן של האם ושל כ. המציגות תמונה ברורה בדבר מצבה הנפשי הקשה של המתלוונת בעקבותמעשי המערער. לדברי האם, אשר פגשה במתלוונת בסמוך לאחר האירוע, הייתה זו "לבנה כסיד", סירבה להשיב לשאלות בדבר מצבה וסיפקה הטענים אשר נמצא לא משכנעים על ידי בנות משפחתה. המצוקה, החש וובושה שחשחה המתלוונת בעת חשיפת המעשים ניכרו גם מעדותה של כ., ומכך שرك לאחר הנסיבות רבות ניאומה המתלוונת לחשוף את האירוע הטרואומטי, שלא בנסיבות אמה. יודגש, מעדות המתלוונת ומתקיר נפגעת העבירה בעניינה עולה כי חלה בה תמורה נפשית שלילית, אשר התבטאה בדיכאון, בסיטוטים ובקשׁיamina, ובגינה נזקקה המתלוונת לטיפול פסיכולוגי. דברים אלו מעידים ללא ספק על המצב הנפשי שהבו היה שריריה המתלוונת מעת שהתוודתה לפני כן.[השו: ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל (5.2.2004), פסקה 11 לפסק הדין; ע"פ 1121/96 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 353, 362-361 (1996); ע"פ 7086/93 מדינת ישראל נ' פלוני (19.9.1994), פסקה 8 לפסק הדין; כמו כן, ראו: י' קדמי על הראות, חלק ראשון, 220-219, 255 (2009) (להלן: קדמי)]. יתר על כן, ראיות חיצונית נוספות התומכות בגרסת המתלוונת מצא בית המשפט בחבלות שנמצאו על גופה, אשר מעודתת של ד"ר מימון ומון המוסמכים הרפואיים הרלבנטיים עולה בברור כי הן תואמות לגרסתה, ובכתמי הדם אשר נמצא על הסדין שהוא פרוס על מיטת ההורים, אשר תאמו לפרטיו של המתלוונת [השו: ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 424-425 (2004)].

31. לאור האמור, סבורני כי אין ממש בעוננות המערער, לפייהן נוכח מחדלי חקירה, כגון אי בדיקת מזון המיטה ואי נתילת דגימת דנ"א מתחת לציפורני, ומכיון שלא נמצא כתמי שפיכת זרע על הסדין, הרי שקדם ספק סביר באשר להתרחשות המעשים המיוחסים לו. כפי שעמדתי על כך בעבר, אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזכויו של הנאשם, כאשר על אף מחדלי החקירה הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמו בעבירות שייחסו לו. בעת בדיקת טענות בדבר מחדלי חקירה יש לבחון, על יסוד התשתיית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט, האם המחדלים הנטעןימיםעווריים חשש שהגנת הנאשם קופחה כיוון זהה התקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [ראו למשל: ע"פ 3090/11 ענתבאיו נ' מדינת ישראל, (18.10.2012), פסקה 15 לפסק הדין; ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל (21.1.2013), פסקה 44 לפסק הדין]. ביחס לטענות המערער למחדלי חקירה בענייננו, מקובלות עלי קביעותיו של בית המשפט קמما אשרדן בעוננות הללו ודחה אותן במפורש, וזאת אף בשים לב כי המערער כלל לא הוואם במעשה חדרה.

32. באשר לטענות המערער בדבר מהימנות המתלוונת; יש לציין כי השאלה איננה אם קיימים או狄וקים בגרסתה, אלא אם גרסתה אמינה כמלולאום תמנת האירועים המציגירות בעדותה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת המערער מעבר לכל ספק סביר [ראו: ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 205, 233 (2002); ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מ(1) 302, 317, 323 (1993)]. לאור האמור לעיל, מקובלות עלי קביעות בית המשפט קמما בדבר מהימנות המתלוונת ובדבר משקל הנmor של הסתרות או אי הדוקים שנפלו בשולי גרסתה, ולטעמי בדיון הורשע המערער במiosis לו באישום הראשון.

הרשעת המערער במעשים מושא האישום השני

33. במסגרת האישום השני נטען כי במהלך השנים 2006-2007, או בסמוך לכך, במועדים שאינם ידועים למשיבת ביצע המערער מעשים מגונים במתלוננת בדירה, כאשר במספר הזרמיות נישק אותה בפיה, בצווארה, ובחזה, וכן הושיב אותה עליו. לאחר שעד מועד על הדברים הקצרים שמסרה המתלוננת בעניין זה בעדותה לפניו, הרשע בית המשפט המחויז את המערער בעבירות המזוהה לו באישום השני בקווובו כי:

"נראה לי שעדות המתלוננת סבירה ומהימנה. את כבישת עדותה בקשר לכך ניתן להבין על רקע גילה הצעיר, לצד תחושת בושה ופחד מהנאשם. גם מעשי המאוחרים של הנאשם [המתוארים באישום הראשון – י.ד.], כאמור לעיל, תומכים בגרסת המתלוננת. בכך הוכיח ביצוע עבירות של מעשים מגונים מעבר לספק סביר, ויש בכך כדי לענות גם על חובת הנמקה כנדרש בסעיף 54(ב) לפיקודת הראיות [נוסח חדש]."

מן האמור עולה כי בית המשפט תלה את הרשותו של המערער בעבירות המתוארות באישום השני בעצם מהימנותה של המתלוננת ובכך שבנסיבות העניין כבישת עדותה ביחס אליה מובנית, ולא בניתוח עמוקיק של עדות יחידה.

34. יחד עם זאת, על אף מהימנות המתלוננת – עליה אינני חולק כלל ועיקר – סבורני כי מתעורר קושי של ממש בהרשעת המערער במiosis לו במסגרת האישום השני. אכן, על פי החלטתו של בית משפט זה ובהתאם לסעיף 54(ב) לפיקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה) רשאית המשפט לבסס הרשותו של הנאשם בהליכים פליליים בהם התברר חד לביצוע עבירות מין, כבעניינו, על עדות יחידה של נגעת עבירה מין, ובלבך שנימק את החלטתו [ראו: ע"פ 7396/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפיקוד הדין (7.5.2009); קדמי, בעמ' 219-226]. עוד נקבע כי די במתן אמון מלא ומפורש בגרסת הקרבן על מנת למלא אחר חובת הנמקה זו [ראו: ע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(4) 45, 50 (1988)]. ודוק, עדויותה של המתלוננת בבית המשפט, כמו גם אמרותיה במשפטה, נסובו בעיקר על המעשים הרלבנטיים לאישום הראשון, בעוד שהתייחסותו לאירועים הנוגעים לאישום השני היו לקויניות ועומנות במידה רבה.

בעדותה ביום 13.2.2011 צינה המתלוננת כי:

"הו שני מקרים בעבר, שהוא [המעערר – י.ד.] ניסה לנשק אותי, מקרה אחד הוא נישק אותי בפה, ובמקרה שני הוא הרים אותו עלי, החזיק אותו על הידיים שלו כמו תינוקת, הוא נישק אותי בפה, בצוואר ובחזה" (ההדגשות הוספו – י.ד.).

באשר למועד קרות האירועים המשיכה המתלוננת והעידה באותו יום כי

"[האירועים התרחשו – י.ד.] לפני 4-5 שנים בערך, אף אחד לא יודע על כך... זה היה כשהייתי קטנה, אני בכלל לא זכרת את המקרה. אני זכרת שהוא נישק אותי אבל אני לא זכרת מתי וממי היה. לא זכרת את הפרטים" (ההדגשות הוספו – י.ד.).

לאחר מכן, במסגרת העימות שנערך בין המערער לבין המתלוונת ביום 17.8.2010 צינה המתלוונת לגבי המיעשים האמורים כי:

"הוא [המעערר - י.ד.] ניסה לנשק אותי... בפה. ובזה ובאזור-צואר... לפני 3-4 שנים"(הדגשות הוספו - י.ד.).

בהמשך, כששאלת המתלוונת במסגרת חקירתה הנגדית ביום 13.6.2011 על המיעשים מושא האישום השני השיבה כי היא לא זוכרת כלל נסיבות התרחשו המיעשים או בת כמה הייתה בעת התרחשותם. ביחס למועד התרחשות המקורה בו לכארה הוшиб אותה המערער כמו תינוקת על ברכו ונשק אותה בפה, בצוואר ובחזה צינה המתלוונת כי היא "לא זוכרת. זה היה לפני כמה שנים"

35. עיננו הרואות כי עדויות המתלוונת ואמירותיה במשפטה ביחס למיעשים מושא האישום השני אין מתגבשות לכדי תיאור קוהרנטי ומפורט דיו של האירועים. לא עליה בידה של המתלוונת - אשר בעצמה הודהה בכנותה כי היא לא זוכרת את שהתרחש - לתאר את האירועים, אלא אף לציין את עצם התרחשותם. בעוד כך, לא ידעה המתלוונת לנוכח פרטים בסיסיים ביחס לאירועים, כגון השנים בהן התרחשו ונסיבותיהם, ואף גילתה חוסר עקביות כאשר לעיתים תיארה כי המערער נשק אותה, ולעתים צינה כירך ניסה לנשקה.

36. על כן, במקרה דנא ובשים לב לגרסת המתלוונת, אין לטעמי בעצם האמון המלא שניתן בגרסתה, אשר אינה מוצקה ומפורטת דיה ביחס לאירועים מושא האישום השני, כדי לעמוד בדרישת ההנמקה המשנית הנדרשת מכוח סעיף 54א(ב) לפוקודה [ראו: ע"פ 4043/93 סמיונוב נ' מדינת ישראל (18.12.1994), חוות דעתו של השופט צ' טל; ע"פ 6378/95 ברוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 278, 283 (1996); קדמי, בעמ' 220-224]. לפיכך, במקרים העניינים סבורני כי הרשות המערער בעבירות מושא האישום השני אינה יכולה לעמוד.

ערעור על חומרת העונש

37. המערער אף טען לפניינו לעניין חומרת העונש שהוטל עליו בבית המשפט המקורי. טענתו המרכזית היא כי עונשו נסוב בעיקר על מעשה יחיד שלא נעשה על רקע מיני, ובוצע כאשר המתלוונת הייתה בגירה כמעט, כאשר המיעשים מושא האישום השני הם ברף החומרה התחתון ולא הסבו נזק למתלוונת. לצד זאת, טען כי לנסיבותו האישיות של המערער לא ניתן משקל מספק וכי אין ביכולתו לעמוד בתשלום הפיזי שהוטל עליו ללא בסיס אמיתי, לטענתו.

38. טענות אלה נתנו לפני בית המשפט המקורי בעת מתן גזר הדין ונשקלו חלק משיקוליו לעונש. ואולם, כפי שהטעים בית המשפט קמא, על כפות המא zenithים עמדו שיקולים נוספים, וביניהם: הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוונת; העבודה שהמעערער לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה; ובמיוחד חומרתן של העבירות מושא האישום הראשון, כאשר המערער ניצל את מרותו על המתלוונת, נהג בה בברוטליות קשה והפעיל כנגדה כוח ואלימות תוך ביתה, ולאחר מכן הגדייל לעשות ואף איים על חייה ועל חי' אמה לבל תחשוף את מעשייו.

39. בית משפט זה עמד זה מכבר על חומרתן הרבה של עבירות מין, ובמיוחד אלה המבוצעות כלפי קתינים בטור התא המשפטי, ועל כך שושמה علينا להזכיר [ראו: ע"פ 3648/04 פלוני נ' מדינת ישראל (15.9.2005), עמוד 14 לפסק הדיון], בין היתר על ידי השתת עונשים חמורים על מבצעיהם [ראו למשל: ע"פ 2879/12 פלוני נ' מדינת ישראל (17.10.2013), פסקה 12 לפסק הדיון; ע"פ 5084/12 שקורני נ' מדינת ישראל (15.9.2013), פסקה 23 לפסק הדיון]. עוד נפסק כי שעה שבUberot מסווג זה עסקין תinent הבכורה לשיקולי הגמול וההרעתה [ראו: ע"פ 2056/09 פלוני נ' מדינת ישראל (27.5.2009), פסקה 29 לחווות דעתו של השופט ס' ג'ובראן].

40. לאור האמור, מקובלים עלי הנו לתיחסתו של בית המשפט המוחזוי לנסיבות לקולא אליהן התיחס המערער, והן האיזון שערך בין בין הנסיבות אשר נשקלו לחומרה בעניינו של המערער, כמפורט בגזר דין המנומך. אף על פי כן, משמצאתיכי אין מקום להרשייע את המערער בעבירות המיויחסות לו במסגרת האישום השני, סבורני כי יש מקום להקל במידת מה בעונשו.

41. בהתחשב בכך שחווארת התנהגו הפסולה של המערער נובעת בעיקרה מן העבירות מושא האישום הראשון, ודומה כי עבירות אלה הן שהסבו את עיקר הנזק למתלוונת, כפי שנטען אף בערעור, סבורני כי יש מקום להפחית את עונש המאסר לריצוי בפועל אשר הוטל על המערער בשנה אחת. יחד עם זאת, איני סבור כי יש מקום להתערב ביתר מרכיביו של העונש שהושת על המערער.

סוף דבר

לאור כל האמור, אציג לחבריי לקבל באופן חלקי הן את הערעור על הכרעת הדיון והן את הערעור על גזר הדיון, באופן שהמערער יזכה מן העבירות המיויחסות לו במסגרת האישום השני בלבד, ובהתאם יופחית עונש המאסר לריצוי בפועל שהוטל עליו בשנה אחת, וכך שיעמוד על שמונה שנים. יתר רכיבי העונש יוותרו על כולם.

שפט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכימים.

שפט

השופט י' עמית:

אני מסכימים.

עמוד 13

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

שפט

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' דנצוגר.

ניתן היום, כ"ז באדר א' תשע"ד (27.2.2014).

שפט

שפט

שפט